

Bracher (KrF):

Med generalklausulen i § 1 er formålet med lovforslaget om markedsføring klart angivet; der må ikke i private og til dels offentlige virksomheder foretages handlinger, som strider mod god markedsføringskik. I bemærkningerne defineres ordet „markedsføring“ som „enhver handling foretaget i erhvervsøjemed“. Ydermere siges det i bemærkningerne, at lovforslaget bygger på en forudsætning om, at forbrugere og erhvervsliv i langt det overvejende antal tilfælde har en sammenfaldende interesse i, at der i erhvervsvirksomhed handles i overensstemmelse med god markedsføringskik, men at også hensynet til samfundsinteresserne bør tilgodeses ved loven. Der kan nok blive enighed om, at det må være forbrugeres og erhvervslivets sammenfaldende interesse, at man i det store og hele står på en god fod med hinanden, og for så vidt var lovforslaget da overflødigt. Men som alle love må også denne gælde for de forholdsvis få, der ikke finder denne sammenfaldende interesse. Tillidsforholdet mellem forbrugere og forretningsdrivende brydes, når der bruges ufine metoder for at inddrage en ekstra fortjeneste. Lovforslaget taler om urigtige, vildledende eller urimeligt mangelfulde angivelser og vildledende fremgangsmåder, og så er vi vist ude over den gode markedsføringskik.

Forslag til afbødning af disse metoder har været længe undervejs. De her foreliggende lovforslag er udarbejdet på grundlag af den af forbrugerkommissionen i 1973 afgivne betænkning, som er afgivet enstemmigt. Gennem oprettelsen af en forbrugerombudsmandsinstitution og markedsføringsafdeling i sø- og handelsretten skulle en styrkelse af forbrugers stilling over for mindre fine forretningsmetoder være styrket.

Vi har i kristeligt folkeparti en meget positiv holdning til disse lovforslag. En enstemmig betænkning fra kommissionen siger os, at man igennem et godt forarbejde, hvor man har taget alle muligheder i betragtning, er nået frem til det bedst mulige resultat. Der kan sikkert være enkelte ting, som vil blive taget op under udvalgsarbejdet, og der er også enkelte ting, som vi kan ønske at se lidt nærmere på, men vi er i princippet enige i, at der er brug for disse to lovforslag. I vore nabolande har man alle-

rede gennemført lignende love, og man har indtryk af, at forbrugerne er glade for de ankenuligheder, de giver, og at de har en dæmpende virkning på antallet af sager forbrugere og erhvervslivet imellem. Vi kunne nu godt have tænkt os, at vi havde fået mærkningsloven med, for, som det allerede er sagt, er der brug for den, men vi ser hen til, at den snarest følger efter.

Men vi er altså i kristeligt folkeparti positivt indstillet over for lovforslagene, og vi vil være med til at give dem en velvillig behandling i udvalget.

Kaj Hansen (DKP):

Kommunisterne er positivt indstillet over for de to lovforslag her. Når nu de har været meget længe undervejs og det jo også er sådan, at der utvivlsomt er udført et meget stort arbejde forud for lovforslagenes fremsættelse — jeg tænker her på både forbrugerkommissionen Forbrugerrådet og, mange andre organisationer, så er det ganske givet, at man må håbe på, at de snart kan blive gennemført. Det er et godt skridt og et vigtigt skridt, der her er taget for at sikre forbrugerne. Men dermed har man ikke løst alle problemerne, og det er heller ikke sådan, at forbrugerne nu er sikret i alle henseender. Jeg tænker her bl. a. på sådan noget som aftaleret, kontraktlige forhold og den slags ting, men jeg har forstået også af bemærkningerne til lovforslaget, at forbrugerkommissionen arbejder videre, bl. a. med disse spørgsmål, og at der måske senere på året vil fremkomme nye forslag fra den side.

Nu er det sådan, hvad angår generalklausulen i § 1, at den er meget kort. Om den nu også er dækkende, kan det være vanskeligt at sige i dag, fordi disse loves virkelige indhold og præventive virkning får man jo først at se i praksis, efterhånden som der bliver indbragt sager, der skal dømmes i. Vi føler os ikke overbevist om, at § 1 er tilstrækkelig, f. eks. med hensyn til det, jeg vil kalde reklamens overdrev, eller det, der også kaldes anprisninger. Det er jeg ikke i stand til at dømme om, men vi må jo se, hvordan § 1 vil komme til at virke i praksis.

Hvad ombudsmanden angår, kan vi jo læse her, at det er handelsministeren, som udpeger ombudsmanden. Det synes vi sådan set er forkert, og vi vil foretrække, at det er folketinget, som kommer til at bestemme,